

Eg syngi tí eg dugi ikki at leggja av...

– Viðhvørt gerist eg ræðuliga troysttur av mínum gomlu sangum, og ofta havi eg ætla at givist. Men so skjótt eg stígi fótin á land í Føroyum, eri aftur vísusangarin Kári P. Unglingurin í mær kemur fram – og so kann eg ikki halda mær, sigur Kári P.

Orð: Sjúður Skaale
Myndir: Kálmur Lindenskov

Tá Kári Petersen fekk bókmentarvirðislønina fyr í fagrar bókmentir 25. oktober segði hann ikki bert, at tað var óvæntað. Hann segði tað eisini kennast loðið, at hansara sangir vvirhøvar verða kallaðir fagrar bókmentir.

– Tá eg í 1978 gjørdi plátuna Vælferðarvisur, samlaði eg bara alt tað saman, sum eg átti av tilfari. Har vóru bæði kabarettsangir politiskir sangir og annað mangt, sum eg so setti saman til eina plátu. Og eg haldi, hondina á hjartað, ikki at hatta er tann stóri skaldskapurin. Men sum eg segði tá eg tók imóti virðislønini: Tað mugu onnur døma um – og tað er ikki mín uppgáva at døma dómararnar.

– Hin plátan, Hinumegin Ringvegin, er eisini ein uppsamling av sangum, eg hevði liggjandi. Onkur var gjørdur í 1970, og onkur stutt fyri, at plátan kom út.

Meðan hann var í gongd við at gera hesa plátuna, helt Kári, at tilfarið hevði eitt ávíst listarligt virði.

– Men síðani eri eg farin at ivast. Tá tú stendur mitt í arbeiðinum, ert tú ofta so upptikin av tí, at ilt er at meta um dygdina. Men tá tú fært ávísar fjarstøðu frá tí, gerst tú lættliga kritiskur.

Er keisarin nakin?

– Men eg havi jú latið nakað frá mær til onnur. Tað hevði verið arrogant av mær at farið at sagt, at teirra meining av tí er skeiv, sigur hann.

Men hann dylir kortini ikki fyri, at hetta er ein litil

tvístøða.

– Eg hugsi nógvir listarmenn hava tað soleiðis, at tá teir vera ov nógv umrøddir, kenna teir seg um nakna keisaran, sum sturir fyri, nær smádrongurin kemur. Alt hóvastákið kann gerast til ótta fyri, at onkur við einum priki kann bresta bløðruna, og avdúka alt sum falskt – hóast tað helst er ektað.

– Kanska var tað tí eg segði, at eg hevði viljað fingið virðislønina fyr í okkurt av tí, eg átti at havt gjørt. Tá haldi eg sjálvur, at hon hevði verið meira uppborin.

Skrivar alla tíðina

Kári Petersen sær virðislønina sum eina áheitan um at gera okkurt afturat. Tí er hon eisini ein avbjóðing.

Men tað verður ikki rættliga enn, at hann fer aftur í upptøkurúmið.

– Eg eri akkurat fluttur til Noregs, har eg havi fingið nýtt arbeiði. Í løtuni fer øll mín tíð til tað, sigur hann.

Men tá stundir gevast, ætlar hann sær undir at skriva til eina nýggja fløgu.

– Tað er soleiðis við mær at eg skrivi alla tíðina, og eg havi altíð nógvi tilfar liggjandi. Men ein fløga kann ikki gerast so við og við. Tú mást fara undir hana sum gitt samlaðt prójekt, um úrslitið skal gerast eitt heilstoypt verk. Og tað ætli eg mær, tá eg fái tíð. Men eg dugi ikki at siga, nær tað verður.

Unglingurin í mær

At syngja og spæla er fyri

Kára P. ikki ein spurningur um at vilja ella at taka seg saman. Tað er ein spurningur um ikki at kunna lata vera.

– Tú gerst heftur av tí, og byrjar altíð aftur hóast tú hevur lagt av.

– Tá eg havi verið uttanlands havi eg ofta hugsað, at nú er hetta við vísusanginum farið. Eg havi slett ikki kent meg sum sangar á ella yrkjara – og har er jú eingin, sum minnir meg á tað. Ofta havi eg halvavegna avgjört, at halda uppat við hesum. Havi hildið, at eg eri vaksin frá tí.

– Men so skjótt eg stígi fótin á land í Føroyum, eri eg aftur «vísusangarin Kári P». Eg sleppi ikki av við tað. Og tá fólk ringja og biðja meg koma at spæla, dugi eg ikki at siga nei – hóast eg ikki havi ætlað mær at spælt.

– Tú hevur spælt tínar sangir ofta.

– Alt ov ofta. Og viðhvørt gerist eg ræðuliga troysttur av teimum. Fóli, at teir eru mær ótrúliga óviðkomandi í dag. Men eftir nakrar umgangir, kenni eg teir aftur. Og tað eru áhoyrararnir, sum hjálpa mær at kenna teir aftur.

– Tað, sum ger tað áhugað, er at spæla hóast sangirnir eru gamlir, er, at lurtarskardin stóðugt endurnýggjast. Summi av teimum sum lurta eftir mær vóru ikki fœdd, tá vælferðarvisurnar komu út í 1979...

– Stundum fær hetta meg at kenna meg gamlan – og stundum øvugt: eg kenni meg ungan. Íð hvussu so er ger tað, at eg ikki missi sambandi við unglingin í mær sjálvum.

Altíð á veg

Síðani Kári fór til Danmarkar í 1971 hevur hann ongantíð havt fastan bústað í Føroyum í langa tíð á gangin. Hann hevur búið í Danmark og Íslandi – og fyri stuttum flutti hann Arendal í suðurnoregi, har hann hevur fingið arbeiði.

Kennir hann seg sum part av føroyska samfelagnum eftir øll hesi ár í útlegd?

– Mær dámar ikki at nýta orðið «útlegd», tá tað snýr seg um ein føroying, sum av fríum vilja ella vegna arbeiðsviðurskipti ella annað býr í øðrum

landi, svarar hann.

– Og her hugsi eg serstakliga um norðanlond. Vit liva jú í eini «mobilitets-tíð», har tað ofta er annað enn tjóðskapur sum avger, hvar tú ert búsettur. Samfeløgin gerast eisini í vaksandi mun «fleirkulturell».

Altíð annað beinið í Føroyum

– Men hóast eg ikki havi havt fastan bústað her, so havi eg altíð havt annað beinið í Føroyum, verið heima fleiri ferðir um árið, og altíð verið «á veg» til Føroya með alla.

– Men norðanlond eru

ikkí nakað fremmant stað at búgva í fyri ein føroying. Munurin á mentanunum er ikki stórur, og tað átti eftir mínum tykki ikki at verið so trupult at flutt frá einum ríki til annað. Til dømis

kundu norðanlond havt felags fólkayvirlit og skattaskipan. Hetta er jú eitt so lítið øki í heimsmáti.

– Føroyingar flest eru kanska ikki so mobilir sum mong onnur, men vit eru kortini fleiri, sum flyta millum grannalöndini. Og vit kenna okkum sum part av føroysku tjóðini fyri tað.

1/2
prísur

Hetta víkuskiptið fáa **kvinnur**
búffarnar fyri hálvan prís!

ÁÐO DRÁÐO
Tórsgøta 11
Tlf. 19767
RESTAURANT